

ONZE DE SETEMBRE

Xarxa, progrés i batec sobre el Balcó

La concentració per la independència a Tarragona, on ahir van aplegar-se unes 110.000 persones. TJERK VAN DER MEULEN

TONI VALL
TARRAGONA

Roger de Llúria, des de dalt del seu pedestal de pedra, albira la Rambla Nova plena a vessar. Ja abans de començar se sabia que Tarragona batria el rècord de la jornada: mai abans s'hi havia manifestat tanta gent. En donarà fe Fermí Fernández des de l'escenari i serà fàcil comprovar-ho pragmàticament: a les 17 hores tocades és impossible moure's a peu per la part alta de la Rambla. Està col·lapsada. Tots els punts per fer l'efecte del batec ja estan repartits i, igual que l'any passat amb els punters, volun-

taris de l'ANC demanen una contribució econòmica. "Ens quedem amb totes les cares", bromeja un. Aviat fa fortuna el malnom d'"ou ferrat" i molts se'l posen al cap per protegir-se del sol insistent. Una txapela blanca, sembla. L'agermanament amb el País Basc ja és un clàssic de la Diada, sí. En donen fe unes quantes ikurriñes. Dos visitants bascos xerren amb tres joves turistes anglesos que s'han camuflat hàbilment entre la multitud. "It's very difficult but I hope you'll get it", exclama un d'ells, que porta un adhesiu independentista.

L'organització ha decidit que Tarragona és la capital en xarxa i de progrés. Tinc ganes de saber si la concurrència n'està assabentada i m'ho sap explicar. "Tracta de la pe-

la, noi!", em diu la Paquita, asseguda al pedris d'un parterre fent-se passar la calor amb un gelat. En efecte, lleigeixo per internet que es vol reivindicar el progrés i el treball, més riquesa per al territori i empreses més competitives. "El corredor mediterrani no pot esperar més", reclama l'Oriol, que porta la lliçó més ben apresada que el cap de gabinet de Territori i Sostenibilitat. La Jana, la seva dona, fa fregar el dit polze i l'índex. La universal referència als calerons. Queda clar que n'estan força ben informats.

L'última manifestació

La lletania d'enguany és preguntar-se –alguns amb ostensible to foteta– si aquesta manifestació serà, per fi, l'última abans de la independència.

La Pilar, de Torredembarra, no en té ni idea i li importa més aviat poc. Està encantada de sortir al carrer i no combrega ni amb el desànim ni amb els acudits descreguts. Allò de "quan siguem independents ja no caldrà manifestar-se" sembla que no vagi amb ella. Tampoc està enfadat en Josep, setanta anys i amb la pipa fumejant sense parar. Porta l'estelada a l'esquena i una barretina morada, de to orgullosament republicà. "No ens podem aturar", recalca amb veu contundent. Més escèptica és la família Rovira, que acaba d'arribar de Gandesa. Fitxen perquè no els toca altre remei, perquè no volen defallir però, en paraules del pare de família, n'estan una mica fins als nassos.

Un nen mata el temps dibuixant gargots darrere el punt que haurà de fer bategar. Porta la samarreta amb l'onze tunejada amb el seu nom, Pol. Salta a la vista que hi ha una gran varietat de samarretes, la peça de vestir icònica de les últimes quatre grans diades. N'hi ha per a tots els gustos. Molts pobles n'han fet de pròpies. Per exemple, a Pradell de la Teixeta, municipi del Priorat amb un cens de 181 habitants (2014). En compto una vintena ben bona amb la samarreta personalitzada. També a Riudoms ho han fet. També un gos que passa per allà i em borda decidit. La seva samarreta canina fa furor entre el respectable. Una mica despistats però decidits a participar, dos paletes senegalesos que acaben de sortir de treballar mouen el punt amb afició però no han rebut les instruccions del moviment precis que han de fer.

Un cor que batega

L'any passat va costar una mica entendre el sentit metafòric del punter cap a la independència, potser per això aquest any s'ha optat per la fórmula, poètica i compassada, del cor que batega i simbolitza la il·lusió de la gent. El grup de música que amenitza l'espera entona una cançó *ad hoc* en què es van repetint "cor" i "somriure". El cim de la creativitat no seria, en efecte. Sentim per megafonia els presentadors dels cinc indrets estratègics escollits. Algun, més hiperventilat del compte, fa patir una mica.

A les 17.14 h no passa res en concret. Tranquils, està previst així, però per molta interconnexió que hi hagi entre els cinc escenaris, ¿volem dir que a les 17.14 no hauria de passar alguna cosa més concreta i festiva? Finalment parla Manolo Tomás, portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, que no pot estar més ben escollit. Parla de "dignitat" i del país que es mereix tothom que viu a Catalunya. És el moment del batec sota el sol imponent, abocats al Balcó del Mediterrani, des d'on és fàcil quedar-se embadalit mirant la platja. Hi ha dotzenes de banyistes torrant-se aliens a tot i el mar en calma, que també batega, a ritme somort i sense pressa. Avui i tots els endemà. —

Cartolines
Fa fortuna el malnom d'"ou ferrat", i els manifestants les utilitzen per evitar el sol